

oplyse, at jeg stod uden for hele denne Affære og ikke havde noget med den at gøre. Den blev selvfølgelig ikke optagen — det passede ikke i deres Kram. Men da der saa var gaaet et Aars Tid, vendte Bladet sig, og det saa ud til — man ved jo ingen Ting sikkert, da Sagen endnu verserer for Retten — at Præsten virkelig var uskyldig, og at der ikke var noget reelt at sige om ham. Jeg skal slet ikke udtale mig om, hvorledes det virkelig forholder sig, da Sagen endnu verserer for Retten. Men nu kunde man ikke bruge den Trafik, man havde brugt tidligere, at det var det store Flertal af Sognets Befolkning, som havde været under en saadan Paavirkning af Søren Svendsen for at faa Præsten fritagen. Saa vendte man Bladet om og sagde: Nej, det er nogle enkelte Missionsmænd derovre, som ville have Præsten fjernet. Der er et Medlem her i denne Sal, som er i Familie med en af dem, der have med denne Sag at gøre; det er nogle enkelte sorte, der høre til Indre Mission, som ville have Præsten jaget væk.

Altsaa, eftersom Bladet og Situationen vender og drejer sig, er det altid muligt for de Herrer at lave det saadan, at Indre Missions Folk komme til at staa paa den sorte Side af en Sag. Men jeg tror nok, det bliver opdaget. Ude paa Landet kunne de nok se, hvad der er Ret i den Henseende.

Jeg kan nævne et andet Eksempel, hvor mit Navn ogsaa har været blandet ind. Det vedrører særlig det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds. Han har, som de Herrer vel nok vide, tidligere rejst rundt omkring i Landet paa Tourne til Diskussion med Landets Præster. Det skete da ogsaa en Gang i Fjor, at han kom i Nærheden af den Egn, hvor jeg bor, og han fik et lille Sammenstød med den Mand, som er Præst hjemme i min Kommune; han var jo ikke enig med det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds. Jeg var ikke til Stede og ved ikke, hvorledes Diskussionen er gaaet. Men jeg saa bag efter, at det ærede Medlem i det Blad, han udgiver, over for et af de Aarhusblade, der havde refereret denne Præsts Udtalelser, fremhævede som et Bevis paa, hvad det er for en Mand, de have draget frem, at der skulde være sket noget ved en Begravelse, hvor denne Missionspræst var staaet frem og havde holdt en forførdelig Fordømmelsestale over et afdød Postbud. Denne Missionspræst, skriver han, som gaar i mit Ledebaand eller saadant noget, og som altsaa traadte op mod dette afdøde

Postbud — det er saadan en Mand, som dette Blad tager sig af og fører frem. Nu er der den kedelige Misforstaaelse ved hele denne Sag, at den vedkommende Præst slet ikke er Missionsmand. Det har han rimeligvis, antager jeg, erklæret paa dette Omraade; det lægger han ingen Skjul paa, han er Grundtvigianer og altsaa ikke min Lyddrager, som der stod i det Blad. Det var nu den Misforstaaelse. Og den næste er den, at han slet ikke har holdt nogen Fordømmelsestale i Kirken over det afdøde Postbud; det er ogsaa vitterlig oplyst. Præsten har oplyst, at han kendte meget lidt til den paagældende, der var sløv og svag hele den Tid, han havde været der. Saa paastaas det, at Stationsforstanderen skulde have staaet frem ude paa Kirkegaarden og irettesat Præsten for den Tale, han havde holdt i Kirken. Men det har Stationsforstanderen slet ikke gjort. Hele den Historie er altsaa, hvad man kalder Usandhed fra Ende til anden. Drager man saaledes alle de væsentlige Punkter fra, som det ærede Medlem har fremdraget som Beviser, bliver der kun en lille Stump tilbage, som ingen Betydning har, og det mærkelige er, at havde man villet spørge det afdøde Postbud, mens han endnu var i Live, om, hvem han sluttede sig til, vilde han vistnok have sagt: Til den Indre Mission. Historien er altsaa lavet og Usandhed fra Ende til anden; men det er jo altid de slemme Missionsfolk, der maa holde for, naar der skal gøres noget i den Retning.

Vi tage os det nu ikke saa nær, vi vide jo, at det er en Følge af de Herrer's Politik, at de skulle falde over dem, der staa yderst paa det religiøse Livs Væksts Side.

Det ærede Medlem sagde ogsaa, at det ofte viste sig, at fattige tyede ind fra Landkommunerne til Købstæderne for at faa en ordentlig Alderdomsunderstøttelse, det var de knappe Landboere, der ikke vilde give nok, og som oftest var det netop fra Egne, hvor den indre Mission havde Flertal. Jeg vil være det ærede Medlem taknemmelig, om det ærede Medlem vilde oplyse os om de mange Kommuner, hvor Missionsfolkene ere i Flertal. Jeg tror ikke, at de ere det ret mange Steder, og jeg beklager, at det ikke er Tilfældet flere Steder, ikke fordi jeg i og for sig skulde staa her og forsvare denne kirkelige Retning; men jeg har ikke noget imod, at den blev noget mere repræsenteret, end den nu er; men hvis det ærede Medlem virkelig vilde lægge Mærke til denne Sag, tror jeg, at han vil indrømme, at det ikke passer.